

Οι

Τρεις Ιεράρχες πρώτευσαν σε όλους τους τομείς της πνευματικής ζωής. Κατέκτησαν με τον προσωπικό τους αγώνα και την βοήθεια της θείας Χάριτος τις κορυφές της αγιότητας και καλούσαν τους πιστούς να ανεβαίνουν στις ωραίες πνευματικές αναβάσεις.

Άσκησαν στον ύψιστο βαθμό την φιλανθρωπία και ανακούφισαν τον πόνο χιλιάδων αναξιοπαθούντων.

Δίδασκαν καθημερινά τους πιστούς αναλύοντάς τους τις θεόπνευστες αλήθειες της Πίστεώς μας και διαφωτίζοντάς τους για τα μεγάλα θέματα, που απασχολούν την ψυχή κάθε ανθρώπου.

Καθόρισαν συστηματικά την λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, για να μπορούν να λατρεύουν οι πιστοί θεάρεστα τον Κύριο.

Συνέγραψαν θαυμάσια συγγράμματα, τα οποία ξεπέρασαν τη φθορά του χρόνου και ισχύουν και για τις μέρες μας. Ο εθνικός μας ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος γράφει ότι με τα συγγράματά τους οι Τρεις Ιεράρχαι «απετελέσαν εποχήν λόγου νέαν, μεγάλην και ένδοξον διά το ανθρώπινον γένος» (Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμ. 2ος, μέρος Β' σελ. 1, 6).

Πολύ εύστοχα ελέχθη γι' αυτούς ότι ήταν «εύγλωττοι κατά τον λόγον, ευγλωπτότεροι κατά τον βίον, ευγλωπτότατοι κατά τον θάνατον»

Βασικό στοιχείο της αγιότητας και των τριών είναι ότι ήταν ασυμβίβαστοι με το κακό, την αμαρτία και την αίρεση. Δεν γνώριζαν τη γλώσσα των συμβιβασμών και της διπλωματίας. Προτιμούσαν να χάσουν τη θέση τους και αυτή τη ζωή τους, παρά να συμβιβαστούν σε θέματα αρχών και πίστεως. Δε σκέφτηκαν ποτέ εάν αντίπαλοί τους ήσαν αυτοκράτορες ή σοφοί διάφοροι ή ισχυροί κατά κόσμο. Έμειναν ακλόνητοι στην ορθή πίστη και ζωή αφηφώντας τις συνέπειες.

Εμείς, έπαρχε Μόδεστε, είπε στον απεσταλμένο του αρειανού αυτοκράτορα Ουάλη ο Μ. Βασίλειος, είμαστε ήρεμοι και πράοι άνθρωποι και υποχωρούμε όταν πρόκειται για προσωπικά μας θέματα. Όταν όμως πρόκειται για την πίστη μας στον Θεό, «*ὅταν Θεός ἦ τό κινδυνευόμενον*» δεν υπολογίζουμε τίποτε, αγωνιζόμαστε μέχρι θανάτου, χωρίς να φοβόμαστε οποιοδήποτε βασανιστήριο. «*Ἀκουέτω ταῦτα καί βασιλεύς*». Να τα πεις και να τ' ακούσει αυτά κι ο βασιλιάς (PG 36, 561).

Και ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, αφού νίκησε τους αρειανούς και πήρε πίσω τους Ναούς της Κωνσταντινούπολης, που τους είχαν καταπατήσει αυτοί, και ενώ είχε φίλο του τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο τον Μέγα και μαζί του το μεγαλύτερο μέρος του πιστού λαού, όταν μερικοί ζηλόφθονες επισκόπου αμφισβήτησαν την εκλογή του, παρητήθη αμέσως. Δε θέλησε να έλθει σε συμβιβασμούς με μοχθηρούς ανθρώπους. Παρητήθη και από την προεδρία της Β' Οικουμενικής Συνόδου και από τον Πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως. Αντί της θέσεως προτίμησε την ακεραιότητα και το ασυμβίβαστο του χαρακτήρος του. Δεν γνώριζε τους διπλωματικούς ελιγμούς, αλλά γνώρισμά του ήταν όπως έγραφε, το «*μή παρασυρῆναι*», να μη παρασύρεται και να έχει «*παρρησίαν*» (PG 37, 32-33).

Και ο ιερός Χρυσόστομος, όταν έγινε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και θέλησε να καθαρήσει την Εκκλησία από αναξίους κληρικούς, οι οποίοι είχαν την προστασία της αυτοκρατείας Ευδοξίας, δεν εδίστασε να ελέγξει και την αυτοκράτειρα για τη ζωή της. Δεν συμβιβάστηκε μαζί της. Γι' αυτό και εξορίστηκε και πέθανε εξόριστος μέσα σε αφάνταστες κακουχίες, με πνεύμα όμως απτόητο και αδούλωτο. Χαρακτηριστικό του γενναίου και ασυμβίβαστου φρονήματός του βλέπουμε στην ομιλία, που εκφώνησε φεύγοντας για την εξορία: «*Πολλά τά κύματα καί χαλεπόν τό κλυδώνιον· ἀλλ' οὐ δεδοίκαμεν (δεν φοβόμαστε) μή καταποντισθῶμεν· ἐπί γάρ τῆς πέτρας ἐστήκαμεν. Μαινέσθω ἡ θάλασσα, πέτραν διαλυῆσαι οὐ δύναται· ἐγειρέσθω τά κύματα, τοῦ Ἰησοῦ τό πλοῖον καταποντίσαι οὐκ ἰσχύει*» (PG 52, 427).

Τέτοιους άγιους, γενναίους και ασυμβίβαστους με το κακό και την αίρεση

εκκλησιαστικούς ηγέτες χρειαζόμαστε και σήμερα. Και ας παρακαλούμε την Ιδρυτή της Εκκλησίας μας να μας τους χαρίσει.

“Η Δράσις μας”, τεύχος 465, Ιανουάριος 2009

Πηγή: xfd.gr